FREE CINEMA

133

30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2013

Α ΡΟΤΕΜ?

30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2014

IDA

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ

ST. VINCENT: Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΜΟΥ ΑΓΙΟΣ

Η ΚΑΚΗ ΜΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

ΟΥΤΕ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ

ΜΑΘΙΟΥ
ΜακΚΟΝΑΧΙ
ΑΝ
ΧΑΘΑΓΟΥΕΪ
ΤΖΕΣΙΚΑ
ΤΣΑΣΤΕΪΝ
ΜΑΪΚΛ
ΚΑΙ Ο ΚΕΪΝ
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΔΕ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ.
ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ ΤΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ Ο ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ & INCEPTION
INTERSTELLAR
06.11.14

30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2014

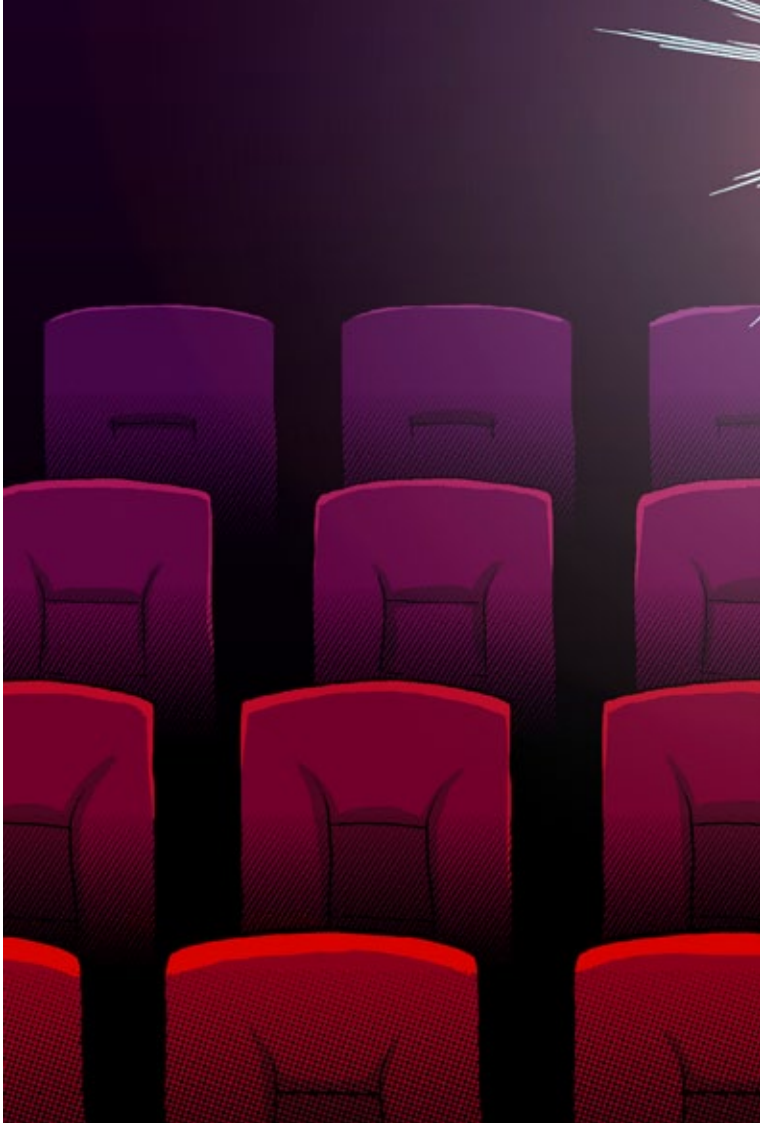

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #133
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Άγγελος Μαύρου
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2014 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Τα 11.522 εισιτήρια του πρώτου τετραημέρου της ελληνικής κωμωδίας **«Στα Καλά Καθούμενα»** μπορούν να σημαίνουν μονάχα τη σχεδόν άνευ γυρισμού αποστροφή του ντόπιου κοινού προς ένα θέαμα λαϊκό, εύκολο στην κατανάλωση και, κακά τα ψέματα, τηλεοπτικών προδιαγραφών... Δεν είναι απλά μια αποτυχία της Ζέτας Μακρυπούλια. Είναι η αποτυχία ενός είδους που κατέβασε τον πήχη τόσο χαμηλά όσο το... **τζάμπα** θέαμα της τηλεόρασης, περιμένοντας να λειτουργήσει (και να «πιάσει») η ανακύκλωση υλικού από τα πρωινάδικα και τα μεσημεριανάδικα της επίσης τζάμπα προώθησης μέχρι τις ελληνικές σειρές που φυτοζωούν σε όποια κανάλια τολμούν να τις παράγουν, πλέον, ύστερα από την πλερέζα του lifestyle.

Η εισπρακτική πορεία των τελευταίων ταινιών «του είδους» είχε προδιαγράψει αυτό που έρχεται (ή βιώνουμε ήδη). Ο **«Ακάλυπτος»** (2013) των 100.000 εισιτηρίων «εξαργύρωνε» ένα τηλεοπτικό σουξέ απείρως πιο δημοφιλές στο original format του, ενώ το **«Πέμπτη & 12»** (2014) εκμεταλλεύτηκε τις μέρες γιορτών του Γενάρη, σερβίροντας μια υπόσχεση γέλιου με πρωταγωνιστή... γνωστή φιγούρα από διαφημιστικά spots... της τηλεόρασης, για να αγγίξει σχεδόν τα 125.000 εισιτήρια. Όλεθρος!

Με μοναδική και προφανή σανίδα σωτηρίας της τρέχουσας σεζόν το επερχόμενο φιλμ του Χριστόφορου Παπακαλιάτη, αφού το **«Αν...»** (2012) κατάφερε να σκίσει με 530.000 εισιτήρια, ακριβώς γιατί ο άνθρωπος **δεν** έκανε τηλεόραση και σεβάστηκε το θεατή που βγήκε από το σπίτι του και **πλήρωσε** για να δει κάτι σωστό κινηματογραφικά, ασχέτου «καλλιτεχνικής» αξίας, το υπόλοιπο κινηματογραφικό τοπίο στην Ελλάδα διαγράφεται ζοφερό, με ή χωρίς «κρίση» (διότι, στην πραγματικότητα, τα εισιτήρια που κόπηκαν ως τώρα στο 2014 διαγράφουν... **άνοδο** σε σχέση με πέρσι!).

Το όλο σκηνικό φαντάζει ακόμη πιο τραγικό ή σουρεάλ, βάζοντας κάτω τα **τριψήφια** νούμερα των συνολικών εισιτηρίων που κόβουν συνήθως τίτλοι του (έξω πάμε καλά...) φεστιβαλικού «weird wave» ή των κριτικά αποδεκτών ταινιών που δημιουργούν έναν απίστευτο ντόρο, όπως το πρόσφατο **«Xenia»**, για να καταλήξουν σε κάτι σαν 15.000 εισιτήρια σε όλη τους την καριέρα στις αίθουσες. Λίγο παραπάνω από το τετραήμερο της Ζέτας, δηλαδή...

Ηλίας Φραγκούλης

IDA (2013)

★★★★½

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Πάβελ Παβλικόφσκι

Καστ
Άγκατα Κουλέσα,
Άγκατα Τρεμπουτσόφσκα,
Ντάβιντ Ογκρόντνικ

Διάρκεια
82'

Διανομή
STRADA FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Στην Πολωνία των αρχών του '60, λίγο πριν ορκιστεί καλόγρια, η ορφανή Άννα ενημερώνεται από την Ηγουμένη της πως πρέπει να συναντήσει το μόνο εν ζωή συγγενικό της πρόσωπο, την αδελφή της μητέρας της, Βάντα. Εκείνη θα της αποκαλύψει την εβραϊκή της ταυτότητα και το αληθινό της όνομα. Κι έτσι η Ίντα θα αποκτήσει μια ιστορία.

Δεν υπάρχει ζωή δίχως ιστορίες. Ακριβώς όπως συμβαίνει και με το σινεμά. Η «Ida» ξεκινά χωρίς κάποια προφανή ιστορία, ούτε υπόσχεται κάτι μεγαλόσχημο. Format 4:3, φιλμ ασπρόμαυρο, αρτίστικο καδράρισμα, minimal ακόμη και ως «πλοκή». Όλα μαζί, όμως, δημιουργούν μια καλομελετημένη **σύνθεση**, που στην πορεία θα φανερώσει το μέγεθος αυτής της ταινίας. Και μονάχα μετά το τέλος της, θα αισθανθείς πραγματικά αυτό που για λιγότερη από μιάμιση ώρα παρακολουθούσες με το βλέμμα καρφωμένο, σε τούτες τις «τετράγωνες», σχεδόν ελλειπτικές εικόνες.

Η ζωή της Άννα ήταν το μοναστήρι, σχεδόν από πάντα. Εκεί μεγάλωσε. Δε θυμάται τίποτα πριν από αυτό. Φυσιολογικά, κάποτε είχε γονείς. Δε γνωρίζει το παραμικρό για εκείνους, όμως. Κι ούτε έχει επιδιώξει να αναζητήσει τις ρίζες της, την ιστορία της εκεί έξω. Γύρω στα 18 της, πλέον, ετοιμάζεται να «αποσυρθεί» από τη ζωή για πάντα.

Η Βάντα είναι η αδελφή της μητέρας της. Είναι δικαστής, αλκοολική, πηδιέται με όποιον σταθεί δίπλα της και το επόμενο πρωινό... πάλι απ' την αρχή. Ούτε κι αυτή έχει οικογένεια. Κάπως έτσι εξηγείται η επιδίωξή της να συναντήσει την Άννα. Να βάλει στην ψυχή της τα ελάχιστα κομμάτια ενός puzzle οικογενειακών δεσμών που, ίσως, κάποια στιγμή θα μοιάσει με ιστορία.

Η Άννα ήταν κάποτε η Ίντα, το κοριτσάκι ενός ζευγαριού Εβραίων που φυγαδεύτηκε στον πόλεμο για να μην πέσει στα

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι μια ορφανή, λίγο γκάου, που θέλει να γίνει καλόγρια, αλλά τη βρίσκει η θειά της και την πάει εκδρομή. Άδικα περίμενα να τους την πέσει ένας serial killer.

χέρια των Γερμανών. Έκτοτε κανείς δεν ξέρει πού βρίσκονται, πάνω ή κάτω από τη γη. Η Βάντα θα αποπειραθεί ν' ανοίξει τη «διαθήκη» των γονιών τής Ίντα, θα προσπαθήσει να της αφηγηθεί μια ιστορία που, όμως, μπορεί και να μην αποδεικνύεται, να μη στέκει, να μοιάζει φανταστική. Θα πάρουν τους δρόμους, θα βρουν το παλιό πατρικό, θα αναμετρηθούν με τη σιωπή των ανθρώπων, θα ριψοκινδυνεύσουν για ένα λυτρωτικό φινάλε. Η ιστορία τους δείχνει δυσάρεστη, σε αντίθεση με τα φωτεινά πλάνα του τοπίου, που γεμίζει τις εικόνες αμέτοχο, άχρωμο, **αδειανό**.

Η μισή γοητεία της «Ida» είναι τα κάδρα της, σε ένα format ασυνήθιστο για το σημερινό σινεμά, που, επιπλέον, μοιάζει να «σημαδεύει»... στο βρόντο! Τα πρόσωπα των ηρώων σχεδόν χωράνε στη βάση του πλάνου, γύρω από τεράστια κενά του περιβάλλοντος χώρου, που σταδιακά αποκτούν μια κάποια ψυχολογική οντότητα. Θα νιώσεις αυτή την έκφραση του κενού στα πλάνα της «Ida». Αυτού του «χωρίς οικογένεια» κόσμου και για τις δύο γυναίκες. Η Ίντα είναι ένα νέο κορίτσι που δεν έζησε ποτέ πραγματικά. Και, πλέον, αισθάνεται να αμφισβητεί και την ίδια της την πίστη, καθώς δοκιμάζεται από εγκόσμιες σκέψεις και πειρασμούς. Η Βάντα επίσης δεν έχει ζωή, βιώνοντας ως αυτοτιμωρία τον άδικο χαμό τής αδελφής της, απ' τον οποίο προσδοκά να λυτρωθεί μέσα από αυτή την αναζήτηση. Και οι δύο έχουν την ευκαιρία να **απεγκλωβιστούν** από τις... «λάθος» γωνίες του φιλμικού κάδρου του Παβλικόφσκι και να ζήσουν ελεύθερες. Ή να καταστραφούν από την τόση αλήθεια... ›

Πέρα από ένα πικρό σχόλιο στο Ολοκαύτωμα αλλά και την πτώση του κομμουνισμού, η «Ida» δίνει μεγαλύτερο βάρος στο να «μαυρίζει» το συναίσθημα με αυτό το αφαιρετικά φορμαλιστικό καδράρισμα που σαρκάζει το μεταφορικό νόημα του κενού, ανάμεσα ή και πάνω απ' τα κεφάλια των ηρωίδων του. Ο κυνισμός προφανώς αγγίζει τη θρησκευτική αφοσίωση. Η μοναξιά των κάδρων της Ίντα και της Βάντα δε θα γεμίσει ποτέ από κανένα Θείο Πνεύμα.

Με έναν αξιοθαύμαστο τρόπο (και για πρώτη φορά με την κάμερα να βαδίζει **σπασμωδικά** μαζί με την ομώνυμη ηρωίδα), η ταινία του Παβλικόφσκι θα ολοκληρώσει τη ζωή της Ίντα με ένα φινάλε που μπορεί να εκπλήξει μερικούς. Η απόφασή της είναι τόσο τίμια όσο και εκείνη της Βάντα. Η ζωή μας είναι οι ιστορίες μας. Το τέλος τους είναι υποκειμενικό. Χαρούμενο, λυπηρό ή αδιέξοδο. Συχνά και **ασήμαντο**. Αυτό κι αν χρειάζεται να μας υπενθυμίζει το σινεμά...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Βατή ακόμη και για το μη arthouse κοινό, η «Ida» είναι ένα από αυτά τα σπάνια φιλμ που τραβάνε την προσοχή του βλέμματος (εξαιρετική η σύνθεση των κάδρων), ξενίζουν στην πρώτη επαφή, όμως, στην πορεία σε κρατάνε μαζί τους και παίζουν επιδέξια με το συναίσθημά σου. Η πρόταση της Πολωνίας για το Όσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσης ταινίας του 2015, λογικά, έχει εξασφαλισμένη θέση στην πεντάδα των υποψηφιοτήτων και δεν αποκλείεται να δώσει μάχη για να εισχωρήσει και στην κατηγορία της καλύτερης φωτογραφίας. Οι δύο πρωταγωνίστριες (και ειδικά η Άγκατα Κουλέσα, στο ρόλο της θείας) είναι αποκάλυψη. Η μικρή διάρκεια της ταινίας δεν επιτρέπει σε κανέναν να την κατηγορήσει για... αργόσυρτη αφήγηση, άρα το μοναδικό «άλλοθι» γκρίνιας των θεατών με... λιγότερα καλλιτεχνικά ερεθίσματα θα είναι το ασπρόμαυρο φιλμ.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ (2014)

(TRASH)

★★★☆☆

Είδος
Δραματική Περιπέτεια

Σκηνοθεσία
Στίβεν Ντάλντρι

Καστ
Ρίκσον Τέβεζ,
Εντουάρντο Λούις,
Γκάμπριελ Γουάινσταϊν,
Σέλτον Μέλο,
Βάγκνερ Μόουρα,
Ρούνεϊ Μάρα,
Μάρτιν Σιν

Διάρκεια
113'

Διανομή
UIP

του Ηλία Φραγκούλη

Δύο αγόρια που δουλεύουν σε μια χωματερή στη Βραζιλία, αναζητώντας ένα επιπλέον χαρτζιλίκι μέσα από τους σωρούς των σκουπιδιών, βρίσκουν ένα πορτοφόλι το οποίο φαίνεται πως αναζητά απεγνωσμένα η αστυνομία. Πόσο άσχημα έχουν μπλέξει και πού θα τους οδηγήσει το «κρυφό» περιεχόμενο του ευρήματός τους;

Ο δημιουργός τού **«Billy Elliot»** (2000) δανείζεται για λίγο το σκηνικό της φτώχειας από το **«Slumdog Millionaire»** (2008), κρατά το μέσο όρο ηλικίας των ηρώων του και «μετακομίζει» μέχρι το Ρίο του **«Tropa de Elite»** (2007) και τις φαβέλες ή το σκουπιδότοπο μιας κατώτερης φυλής ανθρώπων, που τολμούν να αντιστέκονται όχι μόνο στην αθλιότητα της καθημερινότητάς τους αλλά και στην αστυνομική βία, την πολιτική παρακμή και τα όποια συμφέροντα ενός ανώτερου κοινωνικού στρώματος που σε βλέπει και σε αντιμετωπίζει σα **σκουπίδι**.

Σε έναν κόσμο όπου η ανθρώπινη ζωή δεν αξίζει μια, ένας λογιστής από την άλλη πλευρά της πόλης θέλει να εκδικηθεί έναν διεφθαρμένο πολιτικό, την προεκλογική καμπάνια τού οποίου θέτει σε κίνδυνο με τα στοιχεία που κρατάει στα χέρια του. Η αστυνομία θα τον συλλάβει, θα τον βασανίσει μέχρι θανάτου, όμως το ζητούμενο, ένα πορτοφόλι με... γριφώδες περιεχόμενο και λίγα μετρητά, θα καταλήξει στα χέρια δύο εφήβων φίλων που κάνουν τα πάντα για να ζήσουν, δουλεύοντας για πενταροδεκάρες σε μια χωματερή. Το ότι το περιεχόμενο του πορτοφολιού που βρίσκουν τυχαία στα σκουπίδια είναι πολύτιμο για την αστυνομία θα το αντιληφθούν όταν οι τρώγλες στις οποίες διαμένουν πυρποληθούν και ο νεότερος από αυτούς, ο Ραφαέλ, απαχθεί από τον σαδιστή ντετέκτιβ Φρεντερίκο.

Σίγουρα η δράση των «Σκουπιδιών» πρέπει να αντιμετωπι-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★☆☆

Είναι κάτι πιτσιρικάδες και τους κυνηγάει ο κακός ο μπάτσος να τους σφάξει, γιατί κρατάνε πορτοφόλι με αποδεικτικά στοιχεία που «καίνε» λέρα πολιτικό. Τα κυνηγητά τα σπάνε, αλλά φεύγεις και με μια υποψία... μπόχας!

στεί με μια δόση αφέλειας από το θεατή. Η ιστορία μοιάζει με **παραμυθάκι**, που ενίοτε σκληραίνει σε τόνους και ξεφεύγει προς περισσότερο adult επίπεδα, ρισκάροντας ανάμεσα σε λεπτά όρια κατηγοριοποίησης ως genre αλλά και θέλοντας να πάρει τον εαυτό της στα σοβαρά, ως μύθος που ακουμπά το ρεαλισμό. Δεν πετυχαίνει σε όλα τούτη η συνταγή, προφανώς. Δεν καταποντίζεται, όμως. Γιατί η αφήγηση έχει μεστό ρυθμό, υπηρετείται από ένα άψογο μοντάζ, περιλαμβάνει στιγμές ικανότατου σασπένς και σε παρασύρει προς την επίλυση του μυστηρίου, καθώς τα δύο παιδιά, με την υποστήριξη ενός τρίτου ανήλικου συνεργάτη που μας έρχεται από τον ακόμη πιο βρώμικο κόσμο των υπονόμων, του Ράτο, προσθέτουν δόσεις καπατσοσύνης, ντόμπρου τσαμπουκά και comic relief. Οι τρεις τους θα παραστήσουν τους πλέον απρόβλεπτους ντετέκτιβ, σε ένα παιχνίδι από clues που φέρνει στο μυαλό το Σέρλοκ Χολμς και τα κατορθώματά του!

Οι νεαροί πρωταγωνιστές, ερασιτέχνες φυσικά, κλέβουν την παράσταση δίπλα στους διακοσμητικούς ρόλους των δυτικών Μάρα (η εθελόντρια δασκάλα γλωσσών) και Σιν (ο Αμερικανός ιερέας), ενώ ο Μέλο ως αδίστακτος μπάτσος διαθέτει μια αρκούντως απειλητική... ευγένεια στο πρόσωπό του. Locations και φωτογραφία δεν «πληγώνονται» από το σύνηθες καρτποσταλικά τουριστικό και δίνουν ένα πειστικό χρώμα στην όλη παραγωγή που σκοπό έχει να σε διασκεδάσει - με δόσεις «κατηγορώ». Αυτό το καταφέρνει με αξιοπρέπεια. Αν δεν είσαι της «παραμύθας», βέβαια...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

... υπάρχει ένας κίνδυνος να εκνευριστείς από την όλη... εμπορεύσιμη αφέλεια της αντιμετώπισης ενός λαού που τραβάει τα πάνδεινα πίσω από τη «βιτρίνα» των πλαζ τού Ρίο. Αν θες να ξεχαστείς και δε βλέπεις τα πάντα με σοβαροφάνεια ή γουστάρεις και τις περιπέτειες μικρών ηρώων, γιατί βρίσκεις σε αυτές κάτι από το παιδί μέσα σου, θα ανακαλύψεις στα «Σκουπίδια» ένα λαϊκό θέαμα με πλοκή και μυστήριο που θα σε τσιτώσουν. Με την καλή έννοια.

ST. VINCENT: Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΜΟΥ ΑΓΙΟΣ (2014)

(ST. VINCENT)

★★★☆☆

Είδος
Δραματική Κομεντί

Σκηνοθεσία
Θίοντορ Μέλφι

Καστ
Μπιλ Μάρεϊ,
Τζέιντεν Λίμπερχερ,
Μελίσα ΜακΚάρθι,
Ναόμι Γουάτς

Διάρκεια
102'

Διανομή
ODEON

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Παραιτημένος από τη ζωή βετεράνος του Βιετνάμ, ιδιότροπος, μονήρης, αλκοολικός, τζογαδόρος και μανιώδης καπνιστής, βγαίνει από το μισανθρωπικό καβούκι του αφού στη ζωή του μπαίνει ο ξύπνιος 12χρονος γιός της άρτι αφιχθείσας, άρτι χωρισμένης γειτόνισσας, τον οποίο προσλαμβάνεται να προσέχει ως... ντάντά!

Όπως σωστά παρατήρησε η περίφημη κριτικός των New York Times, Μανόλα Ντάργκις, αυτό το ντεμπούτο τού Μέλφι δανείζεται ουκ ολίγα από τα χαρακτηριστικά του μύθου τού - όπως αυτός έχει ποικιλοτρόπως εκδηλωθεί κινηματογραφικά, και όχι μόνο - γεροπαράξενου, γενικά, και του αρχετυπικού Σκρουτζ, ειδικά. Ο τελευταίος, αποτελεί μια περσόνα που ο πρωταγωνιστής Μάρεϊ γνωρίζει καλά (ή απλά... παίζει στα δάχτυλα). Αφενός τον έχει ερμηνεύσει ιδανικά, σε νεότερη ηλικία, στην εκμοντερνισμένη εκδοχή του, το **«Πάρτι Φαντασμάτων»** (1988). Και αφετέρου, ο ιδιότροπος, στα όρια του μισανθρωπισμού, ανθρωποδιώχτης, που όμως κρύβει χρυσή καρδιά, είναι ένας τύπος τον οποίο ο Μάρεϊ επικοινωνεί λιγότερο ή περισσότερο, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, μέσα από κάθε χαρακτήρα που έχει ενσαρκώσει μέχρι τώρα στην μεστωμένη καριέρα του.

Τι σημαίνουν όλα αυτά; Πως λίγες εκπλήξεις σου επιφυλάσσει αυτή η dramedy που ήρθε δεύτερη στην προτίμηση (και δη έχασε στο τσακ το βραβείο) του κοινού του τελευταίου Φεστιβάλ του Τορόντο - τέλειο βαρόμετρο για το ποιες ταινίες θα πρωταγωνιστήσουν στις προσεχείς οσκαρικές υποψηφιότητες. Η σχέση τού γεροπαράξενου Βίνσεντ, τόσο με τον μελαγχολικό αλλά κάθε άλλο παρά παραιτημένο της ζωής πιτσιρικά Όλιβερ (Λίμπερχερ), όσο και με την καλοπροαίρετη, διαρκώς στα όρια του πανικού, μητέρα τού τελευταίου,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★☆

Είναι ο Μπιλ ο Μάρεϊ και κάνει... τη ντάντά! Α, ρε Μπιλ, έπρεπε να είχες πεθάνει στο «Zombieland». Κανονικά.

PABST
EXTRA
Light

Μάγκι (ΜακΚάρθι), και την απενοχοποιημένα... εξώλης και προώλης, Ρωσίδα, έγκυο stripper και πόρνη (!) Ντάκα (Γουάτς), εξελίσσεται και ωριμάζει όπως πάνω-κάτω φαντάζεσαι. Με πολύ γέλιο και ακόμα περισσότερο δάκρυ. Κάθε άλλο παρά διακριτικά τα ουκ ολίγα διδάγματα και μηνύματα ανθρωπιάς, ανοχής, και αντιμετώπισης των μικρών ή μεγάλων τραγωδιών της ζωής με χιούμορ. Και με λίγες τις απρόοπτες αναποδιές ή ανατροπές στην πορεία σύγκλισης αυτών των τεσσάρων ανθρώπων. Δηλαδή... **«Καλύτερα δε Γίνεται»**;

Γίνεται. Γιατί, κατά αρχή, όπως και εκείνη, η δια χειρός Τζέιμς Λ. Μπρουκς ταινία του 1997 (που εξασφάλισε στον Τζακ Νίκολσον το τρίτο του Όσκαρ), αυτός ο «St. Vincent» είναι οπλισμένος με τίμιες, υποδειγματικά γειωμένες ερμηνείες. Ο Μάρεϊ μπορεί να μην πρωτοτυπεί, δεν παύει, όμως, να δίνει απτή υπόσταση σε ένα χαρακτήρα που ελάχιστοι (αν όχι κανείς) συλλαμβάνουν τόσο βαθιά, από την καλή και από την ανάποδη, όσο αυτός. Ο μικρός Λίμπερχερ ξεπηδά από την οθόνη και στέκεται δίπλα σου, θαρρείς, σαν αναπόσπαστο κομμάτι τής καθημερινότητάς σου. Η ΜακΚάρθι χαμηλώνει εύστοχα τους τόνους του αδιάντροπου κωμικού της δαιμονίου, και παραδίδει την πιο λιτή, τρυφερή και αθόρυβα μεταδοτική ερμηνεία τής καριέρας της, προσφέροντάς μας επιπλέον έναν αβίαστο, απολαυστικό κλαυσίγελω / μια από τις καλύτερες σκηνές της ταινίας (όταν η Μάγκι συναντά το δάσκαλο και το διευθυντή του σχολείου τού Όλιβερ). Η Γουάτς, τέλος, δίνει σάρκα, οστά, γυμνή και υπερήφανη τουρλωτή κοιλιά, πειστική ρωσική προφορά, αλογόκριτη σεξουαλικότητα και στόμα που δε φοβάται να λέει τα πράγματα με το όνομά τους, στη Ντάκα: το απροσδόκητο, εναλλακτικό comic relief του φιλμ, που θα μπορούσε πολύ εύκολα, στα χέρια κάποιας άλλης, να γίνει καρικατούρα ολκής. ›

Γίνεται. Επειδή τούτο, το πρώτο πόνημα μεγάλου μήκους τού σεναριογράφου και σκηνοθέτη Μέλφι, διαθέτει επίσης ειλικρινείς, αφτιασίδωτους διαλόγους και φυσικές, γεμάτες σιωπές, καθώς και έναν ατακτοποίητο, ούτε ακριβώς happy, ούτε ακριβώς end, επίλογο. Εκεί που - όπως και στην αληθινή ζωή - μια χούφτα ανθρώπινα πλάσματα μπορεί να έχουν βρει (προς το παρόν) τους κώδικες της μεταξύ τους συνύπαρξης, κανείς τους, όμως, δεν έχει λύσει εντελώς τα επιμέρους προβλήματά του, κατατροπώσει δια παντός τους προσωπικούς του δαίμονες, καταπολεμήσει επαρκώς τα ελαττώματα ή ξεπεράσει ανεπιστρεπτί τις αδυναμίες του.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Από εκείνα τα ουκ ολίγο προκατασκευασμένα, φερέλπιδα οσκαρούχα, χολιγουντιανά, αλλά φτηνά, χειροποίητα πονήματα, αυτός ο κάθε άλλο παρά άγιος ή καθωσπρέπει νταντά «St. Vincent» ίσως να μη σου αλλάξει τη ζωή, χάρη στην ειλικρίνεια και την αμεσότητα στους διαλόγους, στις ερμηνείες και στο αρκετά ανοιχτό φινάλε του, όμως, θα σου γαργαλήσει αρκούντως το συναίσθημα και τη σκέψη, ώστε να σου ευφράνει την καρδιά για 102 λεπτά, τουλάχιστον. Βέβαια, αν αφαιρέσεις τη φιγούρα του cool που σέρνει μαζί του ο Μάρεϊ, κυρίως από την εποχή του «Rushmore» (1998) και μετά, οι ενστάσεις γύρω από το φιλμ μάλλον πληθαίνουν...

Η ΚΑΚΗ ΜΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ (2014)

(ALEXANDER AND THE TERRIBLE, HORRIBLE, NO GOOD, VERY BAD DAY)

★★☆☆☆

Είδος
Οικογενειακή Κωμωδία

Σκηνοθεσία
Μιγκέλ Αρτέτα

Καστ
Στιβ Καρέλ,
Τζένιφερ Γκάρνερ,
Εντ Όξενμπουλντ,
Ντίλαν Μινέτ,
Κέρις Ντόρσι,
Σίντνεϊ Φούλμερ,
Μπέλα Θορν

Διάρκεια
81'

Διανομή
FEELGOOD

του Άγγελου Μαύρου

Πιτσιρίκος, που τραβάει ακόμη ένα «λούκι» ενώ οι δικοί του είναι αδιάφορα μες στην καλή χαρά, κάνει ευχή μία μέρα προτού κλείσει τα 12 να νιώσουν τι περνάει. Η επιθυμία του γίνεται πραγματικότητα στο έπακρο το επόμενο 24ωρο με νίλες: της μητέρας στη δουλειά, του άνεργου πατέρα προ συνέντευξης, της αδελφής προ σχολικής παράστασης, του αδελφού προ εξετάσεων οδήγησης και prom, και του μωρουλινίου τους (που... πρασινίζει - όχι απ' το κακό του). Τουλάχιστον το party γενεθλίων του (αν πατήσει κανείς) θα το σώσουν αντάμα;

Αν οι ταινίες είχαν μιλιά, στην ερώτηση «Τι θα γίνεις όταν μεγαλώσεις;», η απάντηση τούτης εδώ θα ήταν «το βλαστάρι και αντίπαλον δέος του **'Η Πιο Κουφή Μέρα του Φέρις Μπιούλερ'**». Πρόβλημα #1: ξέρετε πολλούς που να πραγματοποίησαν τα λιλιπούτεια όνειρά τους ενήλικοι; Πρόβλημα #2: η μισοριξιά αυτή πώς να πετάξει μπόι και να βγάλει γλώσσα σε προστατευμένο παρκάκι; Γιατί η Disney επιμένει στις φασκιές family size (κόντρα στο τολμηρό νέο ρεύμα συνήθως εξίσου προβληματικών crowd-pleaser όπως η **«Οικογένεια Μίλερ»**), στο σε safe mode γενετικό υλικό από το 80's franchise **«Το Θηριοτροφείο Πάει Διακοπές»**, στο κούνια μπέλα τού πακετωτικού «έλα στη θέση μου» κλου φαντασίας που αλάλιασε, ειρήσθω εν παρόδω, και μια άλλη ταινία τής εταιρείας, το προ 11ετίας **«Απίστευτη Παρασκευή»**.

Το άπαν έχοντας υιοθετήσει τη φορμίτσα ουσιαστικά ενός 70's εφηβικού λογοτεχνήματος τής Τζούντιθ Βιόρστ για να το αναθρέψει σ' ένα family κωμικό χρονικό προαστειακής δράσης κατά συρροήν στραβών, που η απόπειρά του να ανοίξει πειστικά ή ιλαρά φαρσικά τη βεντάλια των αναποδιών του σε πάσες τις γενεές θεατών (με τους ήρωές του αντικατο-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Και από την ταινία.
Και από την ταινία. (Ο «μεταφραστής» αξίζει κι εδώ ένα μπράβο.)

πτριζόμενους αντιστοίχως), επιβεβαιώνει συνηθέστατα και απρόθετα, αν και ποτέ καταδικαστικά, το νόμο τού Μέρφι. Καταρχήν τα πραγματικά αστεία είναι πιο λίγα απ' όσα έχει «Το Σόι Σου» στον ALPHA (εντάξει, που λέει ο λόγος), σ' έναν ορυμαγδό καταστροφικών απροόπτων που απαριθμεί φωτιά σε χημείο τάξης κι εντός εστιατορίου σε πειρατική πουκαμίσα «μπαμά» (η λεξιπλασία - επίδοξο ευφυολόγημα εδώ για τον μπαμπά που έχει αναλάβει φουλ μητρικά κι οικοκυρικά καθήκοντα), άπαιχτη μάζωξη αντιζήλου μπόμπιρα και chain-mail ευτελισμό με φωτοσοπιά αλλαγής φύλου, ένα αμάξι που μένει κι ένα άλλο που γίνεται φιτίλια, παραλίγο στράφι (εξαιτίας τυπογραφικού σφάλματος κι ακούσια σόκιν δημόσιας ανάγνωσης) λανσάρισμα βιβλίου, ξερατά και γευσιγνωσία μαρκαδόρων από μπέμπη, βράχνιασμα και high (από σιρόπι για βήχα) νουνούζας ηθοποιού, σπυρί / όλεθρο σε «σαλίγκαρο» / κουστουμιά - νούμερο τη μεγάλη νύχτα με γκόμενα για popular μεγάλο bro, κροκόδειλο και καγκουρό λυτά εντός εστίας και άλλα τινά.

Έτερα λιγότερο ή περισσότερο της συμφοράς που «παίζουν» εδώ κάποιες καταστάσεις (όπως το ποδήλατο αντί για ΤΑΧΙ που παίρνει εξωφρενικά την κρίσιμη ώρα η καριερίστα στο εκδοτικό marketing μαμά) οι οποίες ουρλιάζουν πυροδοτούμενες ευτράπελα βολικά βαλτά, το προαστειακά μπουρζουάδικα στάνταρ σμάρι περσόνων (που δικαιώνεται στη «φάτσα κάρτα» διανομή Καρέλ και Γκάρνερ, αλλά χαντακώνοντάς τους για πολλοστή φορά σε clean-cut ρόλους σουργελοθεάματος), συν ότι το κήρυγμα «ιδίως στα ζόρια, μην το βάζεις ποτέ κάτω» και «αν είμαστε μαζί, τα μπορούμε όλα» αν δεν έκανε το κομμάτι του στο τέλος, θα έσκαγε. ›

Δε σου κάνει καρδιά και να το διώξεις απ' το σπίτι, πάντως. Τα κάνουν τα θελήματά τους λεκτικά (ένα λάθος σύμφωνο που κοπρίζει πρωτότυπα στην αιώνια εικόνα τού guest Ντικ Βαν Ντάικ) ή οπτικά γκαγκ (τα σπάει, κυριολεκτικά, το ταυτόχρονο κρήμνισμα δύο αντικριστών βιτρινών με τρόπαια στο σχολείο), και λίγα σκετς με νεανική ζωηρότητα fun (οι βολές με γαρίδες και καλάθι το στόμα τού φλώρου dad, άνευ μάλιστα εφέ). Κυρίως: δε σκοντάφτει πουθενά, ούτε σε ρυθμό ούτε σε CGI ούτε σε κασκάντες ούτε σε εικαστικά, η μακριά-από-μας-οι-αταξίες επιστασία τού Μιγκέλ Αρτέτα. Αλλά η μέτρια, όπως κι «Η Κακή Μέρα από το Πρωί Φαίνεται», και βιώνεις μια τέτοια ως ώριμος θεατής εδώ. Για το γκαντεμομικρό...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

... του δημοτικού και του γυμνασίου, πάει κι έρχεται (τα πιο φυτά θα το ψιλοευχαριστηθούν, τα πιο ξεπεταγμένα θα το ψιλοβαρεθούν). Ομοίως, οι πιο κυριλέδες εκ των συνοδών κηδεμόνων θα το ταχταρίσουν τουλάχιστον, οι πιο προχώ στην καλύτερη θα αναγνωρίσουν χουνέρια που έχουν περάσει. Μπάκουρε multiplex-ά μαντραχαλά, θα σε ψυχαγωγήσει αλλά δεν είναι για φάση με το παρεάκι ή το κοριτσάκι. Arthouse-ά, καλύτερα ξαναπέρνα μαγουλάδες. Η νονά το 'χει ντύσει και ποδέσει, πάντως.

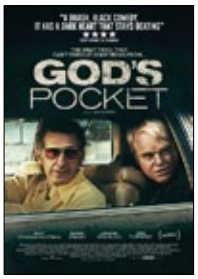

ΟΥΤΕ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ (2014)

(GOD'S POCKET)

★☆☆☆☆

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Τζον Σλάτερι

Καστ
Φίλιπ Σίμουρ Χόφμαν,
Κριστίνα Χέντρικς,
Ρίτσαρντ Τζένκινς,
Τζον Τουρτούρο,
Έντι Μαρσάν,
Κέιλεμπ Λάντρι Τζόουνς,
Μπιλ Μπιούελ

Διάρκεια
88'

Διανομή
HOLLYWOOD ENTERTAINMENT

του Ηλία Φραγκούλη

Βουτηγμένος στα χρέη, το αλκοόλ και τη μιζέρια της εργατικής συνοικίας τού God's Pocket, ο Μίκι φορτώνεται και το θάνατο του θετού - κι ανεπιθύμητου από τους πάντες - γιου του, ο οποίος σκοτώνεται σε εργατικό «ατύχημα». Τώρα πρέπει να κουμαντάρει και το λογαριασμό της κηδείας αλλά και τη γυναίκα του που δέχεται το επίμονο φλερτάρισμα ενός δημοσιογράφου.

Δυσάρεστη. Η πρώτη λέξη που μπαίνει στο μυαλό σου καθώς παρακολουθείς το σκηνοθετικό ντεμπούτο τού καρατερίστα ηθοποιού Τζον Σλάτερι (ιδιαίτερα γνωστός από την τηλεοπτική σειρά **«Mad Men»**), αλλά και η τελευταία, καθώς η ταινία οδηγείται σε ένα παρόμοιων συναισθημάτων φινάλε, δίχως να σου έχει επιτρέψει ποτέ να ανακουφιστείς από την παραμικρή αχτίδα «φωτός», είτε μέσα από τους χαρακτήρες είτε μέσα από την εξέλιξη της πλοκής της. Βίαιοι, βρώμικοι και κακοί όλοι τους, σε ένα φιλμ που φαντάζεται την ενόχληση ως καλλιτεχνική αρετή και επίτευγμα. Όχι. Με τίποτα!

Ξεκινώντας από τη σκηνή της κηδείας του νεαρού Λίον, η οποία ολοκληρώνεται με... μπουνιές έξω από το γραφείο τελετών, ο Σλάτερι μας γυρίζει πίσω 3 μέρες πριν, για να συνειδητοποιήσουμε πως το «ατύχημα» - πέτρα του σκανδάλου ήταν κάτι σαν... ευχής έργον για πολλούς από τους κατοίκους του God's Pocket, μιας φτωχογειτονιάς της Φιλαδέλφειας, οι περισσότεροι από τους οποίους ξεχνούν τα βάσανά τους μεθώντας μέχρι τελικής πτώσης τις νύχτες στο κοντινότερο bar, απ' όπου ο Μίκι (ο Φίλιπ Σίμουρ Χόφμαν σε ακόμη μια άνετη απόδοση του καθημερινού, σπαραξικάρδιου κι αδιέξοδου βίου, πόσω μάλλον σε ένα τόσο low life κοινωνικό πλαίσιο εργατικής τάξης) θα εισπράξει τα χρήματα ενός εράνου των συνανθρώπων του, για να τα χάσει αμέσως στα στοιχήματα του ιπποδρόμου, ελπίζοντας σε αυτό το καταραμένο «καλύτερο αύριο». ›

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Θα συμπλήρωνα και ένα «στο σινεμά», για να γίνει ο καλύτερος τίτλος ταινίας για φέτος. Μου αρέσει όταν οι Έλληνες «μεταφραστές» τονίζουν την πραγματική ουσία ενός φιλμ. Μπράβο!

Η ασχήμια τού συνόλου των χαρακτήρων τού φιλμ έρχεται συχνά κόντρα με τις φιλόδοξες απόπειρες του πραγματικά εκλεκτού καστ, με πρώτο και καλύτερο το Χόφμαν, ο οποίος κινείται πάνω σε μια λεπτή γραμμή απόγνωσης και λανθάνουσας φάρσας, ειδικά στο κομμάτι που έχει να κάνει με το ταλαιπωρημένο από επιπλέον κακουχίες πτώμα του Λίον, που μετατρέπει το φιλμ σε κάτι τόσο άδοξο όσο ένα indie, τύπου arthouse... **«Τρελό Γουίκεντ στου Μπέρνι»**! Το μόνο σίγουρο είναι πως αν το «Ούτε να Πεθάνεις δεν Μπορείς» περνιέται και ως ταινία με χιούμορ, τότε... τύφλα να 'χουν τα νεκροτομεία.

Ανοησία εκεί που νομίζει πως κάνει πλάκα, θλιβερό εκεί που πρέπει να κάνει ένα κοινωνικό σχόλιο, αναίτιο στη βία του και μισανθρωπικό ακόμη και στη σπατάλη τόσων ταλαντούχων ηθοποιών, το «God's Pocket» αποδεικνύεται μαχαλάς... για τα μπάζα.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Μόνο αν έχεις βάλει σκοπό της ζωής σου να δεις κάθε κινηματογραφική ερμηνεία τού αδικοχαμένου Φίλιπ Σίμουρ Χόφμαν. Αλλά πρέπει να είσαι και λίγο μαζοχιστής για να αντέξεις όλη αυτή την ασχήμια και τον ανούσιο κόσμο της ταινίας τού Τζον Σλάτερι, στον οποίο δεν εύχομαι να το ξανακάνει...

ΟΛΟΣ Ο ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

CLICK